

Dedijeva trgovina s čevlji

Ray Goldrup

Po resnični zgodbi

»I am sorry' is not always easy to say« (Children's Songbook, 98).

Miguel je odprl vrata v dedijev trgovino s čevlji. Zavohal je usnje, s katerim je deda delal. To je bil eden njegovih najljubših vonjev.

»Živijo, deda!«

Deda je klečal in na listu papirja začrtal stopalo stranke. Ni se uzrl navzgor. Dedijev sluh ni bil zelo dober.

Miguel se je usedel na delovno mizo. Pogledal je kupe izrezanega usnja. Predstavljal si je, kaj bo deda naredil z vsakim, pri čemer bo uporabil kladivo in klešče.

Orodje je Miguela spomnilo na nekaj drugega, kar je imel rad. Deda je Miguelu vedno dal bonbon, ko mu je pomagal pospraviti.

Ampak Miguel je bil lačen zdaj! Vedel je, da sladkarij ne sme vzeti, če ne vpraša, ampak videti je bilo, da bo deda še nekaj časa zaposlen. »Morda mi ni treba čakati,« je pomislil Miguel.

Segel je pod pult po kozarec z bonboni. Bil je poln njegovih najljubših bonbonov – sladkih in posutih s čilijevim prahom! Ko ga je Miguel odprl, je začutil nekoliko nelagodja. Ampak bonbon je bil videti tako okusen. Naglo si ga je dal v usta.

Stranka je kmalu odšla. Deda je pobral kos usnja in ga namočil v vodo. Zaradi tega je bilo usnje mehko in se ga je lažje obdelovalo.

Miguel je pomlaskal bonbon, kolikor hitro ga je lahko. Potem je odšel k dedu.

»Živijo!« je rekel deda z nasmehom. »Vesel sem, da si me prišel pogledat.«

Miguel je deda objel. Upal je, da deda ne bo ugotovil, da je pojedel bonbon. Miguel je skrb odrinil stran.

»Videti je, da si danes zaposlen,« je rekel Miguel in pokazal na kupe usnja. »Ali potrebuješ kaj pomoči?«

»Seveda! Mi lahko podaš tisto dreto?«

Miguel je segel po dolgi dreti. Ovil si jo je okrog rok. Bila je močnejša, kot je bila videti.

»O, to je pa močno.«

Deda se je zahihital. »Mora biti, da zdrži obrabo.« Deda je dreto potegnil skozi usnje. Potem je na obrazu dobil tisti izraz, ki ga mama včasih imenuje »modri dedijev« izraz.

»Veš, bolj moramo biti kot ta čevlj,« je rekel deda in prikimal.

Miguel je poškilil proti usnju. »Hm. A res?«

»Da, zares. Biti moramo močni. Tako nam Satanove skušnjave ne bodo mogle do živega.«

Miguelu so se v mislih prikazali rdeči bonboni. Vedel je, da mora dedu povedati zanje.

Deda je s police vzel star čevlj. »Vidiš to veliko luknjo?«

Miguel bi skozi verjetno lahko dal roko. »Ja.«

»Nekoč je bila to luknjica, ki bi jo bilo zlahka popraviti. Ampak so čakali in sedaj jo bo veliko težje popraviti. Slabe navade in slabe odločitve so kot tale luknja. Najbolje jih je popraviti zgodaj.«

»Veš, bolj moramo biti kot ta čevlj,« je rekel deda.

Deda je spet prikimal in modri dedijev izraz se je spremenil nazaj v nasmeh. Ko je deda delal, sta se še naprej pogovarjala. Miguel je ves čas premišljeval o rdeči sladkorni palčki.

Ko je deda končal, mu je Miguel pomagal pospraviti. Nato je deda segel po kozarcu z bonboni.

Miguel naposled ni mogel več zdržati.

»Vzel sem enega tvojih bonbonov!« je bleknil.

Deda je kozarec odložil. »Kaj si rekel?«

Miguel mu je povedal, da je bonbon vzel, ne da bi ga vprašal. »Žal mi je, deda! Tega ne bom nikoli več naredil, obljubim!«

Deda je Miguela močno objel. Miguel se je počutil veliko bolje.

»Hvala, ker si pošten. To je zame pomembneje kot kar koli drugega.«

Ko je Miguel hodil domov, se je počutil kot eden dedijevih novih parov čevljev. Kolikor se da močan in pripravljen za življenje! ■

Avtor živi v Utahu v ZDA.

DOBER OBČUTEK

Z mami sva šli nekoč plačat mamin račun za vodo in moški pred nama je izgubil veliko denarja, vendar tega ni opazil. Pohitela sem in mu ga vrnila. Rekel je: »Lepa hvala,« in rekel, da misli, da tega kateri drug otrok ne bi naredil. Po tistem sem imela tako dober občutek. Ta dober občutek si bom vedno zapomnila.

Brianna C., 9 let, Idaho, ZDA